

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **St. Kynzl, spol. s r.o.**

sídlem Havelská 494/31, Staré Město, Praha 1

zastoupena Ing. Jitkou Routkovou, daňovou poradkyní

sídlem U Bulhara 1611/3, Nové Město, Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**

sídlem Masarykova 427/31, Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2019, čj. 8752/19/5100-41456-711994,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně I. stupně“) ze dne 25. 9. 2017, č. j. 7194874/17/2001-52522-109122 (dále jen „platební výměr“), kterým správce daně I. stupně stanovil podle § 252 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“) žalobkyni úrok z prodlení ve výši 201 Kč z opožděně uhrazené části daně z přidané hodnoty ve výši 173 948 Kč za zdaňovací období prosinec 2014 a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení, a to včetně řízení o registraci žalobkyně jako plátce daně z přidané hodnoty, která tomuto řízení předcházela, a konstatoval, že žalobkyně se stala plátcem daně z přidané hodnoty ode dne 1. 5. 2014, kdy byla z moci úřední registrována jako plátce daně rozhodnutím správce daně I. stupně ze dne 26. 1. 2017, č. j. 503234/17/2001-40511-109951, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2018, č. j. 37550/18/5300-21441-704561.
3. Následně žalovaný shrnul odvolací námitky žalobkyně. Jako první odvolací námitku označil žalovaný námitku neurčitosti prvostupňového rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že v jeho výroku není uveden počet stran rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí podle žalobkyně obsahuje pouze dvě strany, protože jeho strana 2 obsahuje podpis úřední osoby, čímž je prvostupňové rozhodnutí ukončeno. Třetí strana prvostupňového rozhodnutí, kde je uveden výpočet úroku z prodlení, již tudíž není jeho součástí, protože to z žádné skutečnosti uvedené v prvostupňovém rozhodnutí neplyne. Absence způsobu výpočtu předepsaného úroku z prodlení pak způsobuje neurčitost výroku prvostupňového rozhodnutí. Jako druhou odvolací námitku žalovaný označil námitku, že prvostupňové rozhodnutí nezohlednilo přeplatky na osobním daňovém účtu žalobkyně u jednotlivých daní, konkrétně přeplatek na dani z přidané hodnoty a přeplatek z titulu přiznaného úroku z neoprávněného jednání správce daně a z tohoto důvodu byla nesprávně stanovena výše opožděně zaplacené částky daně, z níž byl žalobkyni vyměřen úrok z prodlení, což jej činí nezákonným. Jako třetí odvolací námitku označil žalovaný námitku nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí spočívající v tom, že správce daně I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí úrok z prodlení nesprávně vypočetl a nesprávně zokrouhlil.
4. K námitce neurčitosti prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že obsahuje všechny náležitosti podle § 102 daňového řádu, přičemž lhůtu k plnění nebylo nutno v prvostupňovém rozhodnutí explicitně stanovovat, neboť povinnost hradit úrok z prodlení vzniká ze zákona, jsou-li naplněny podmínky jeho vzniku. Správce daně platebním výměrem na úrok z prodlení sděluje daňovému subjektu okolnost, že je v prodlení s úhradou příslušné daně a že u něj k určitému datu evidoval úrok z prodlení úhrady příslušné daně v částce v platebním výměru na úrok z prodlení uvedené. Dále žalovaný uvedl, že správce daně I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí výslovně odkázal na výpočet úroku z prodlení na jeho dalších stranách a z napadeného rozhodnutí vyplývá, že má tři strany, každá je označena číslem jednacím odvoláním napadeného rozhodnutí, ty jsou očíslovány, navazují na sebe jak číslováním, tak obsahově a částka vypočteného úroku z prodlení po zaokrouhlení podle výpočtu na str. 3 prvostupňového rozhodnutí se shoduje s částkou výše úroku uvedenou v jeho výroku. Prvostupňové rozhodnutí ne proto nelze považovat za neušité,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

bylo vydáno v souladu se zákonem a vyhovuje všem nárokům kladeným na něj daňových řádem.

5. K námitce že prvostupňové rozhodnutí nezohlednilo přeplatky na osobním daňovém účtu žalobkyně u jednotlivých daní, žalovaný uvedl, že žalobkyni vznikla za zdaňovací období prosinec 2014 povinnost uhradit daň z přidané hodnoty v částce 270 681 Kč, která byla splatná dne 26. 1. 2015. V období leden až duben 2014, kdy žalobkyně nebyla plátcem daně z přidané hodnoty, uhradila na tuto daň celkem 68 253 Kč a za zdaňovací období květen a červenec 2014, kdy již plátcem daně z přidané hodnoty byla, jí byly se zpětnou účinností ke dni 25. 6. 2014 a 25. 8. 2014 přiznány nadměrné odpočty daně z přidané hodnoty ve výši 24 442 Kč a 4 038 Kč. Všechny tyto tři částky byly správcem daně I. stupně použity na úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 a zbývající část daně ve výši 173 948 Kč byla uhrazena platbou, která byla žalobkyni připsána na její osobní daňový účet dne 4. 2. 2014. Jelikož správce daně I. stupně nevidoval žádné další přeplatky, které by mohly být na úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 použity (za takový přeplatek nebylo možno považovat ani úrok z vratitelného přeplatku ve výši 13 427 Kč, který byl žalobkyni přiznán až ke dni 19. 6. 2017 a ke dni 23. 6. 2017 jí byl vyplacen na účet), byla právě částka 173 948 Kč základem pro stanovení úroku z prodlení, jak vyplývá ze str. 3 prvostupňového rozhodnutí, a správce daně I. stupně tak vyměřil žalobkyni úrok z prodlení ze správně stanovené výše opožděně zaplacené daně.
6. K námitce, že správce daně I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí úrok z prodlení nesprávně vypočetl a nesprávně zokrouhlil, žalovaný uvedl, že z prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že část daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 ve výši 173 948 Kč byla uhrazena po lhůtě splatnosti, že tato částka byla v souladu s příslušnými ustanovení daňového řádu po tři dny, po které byla žalobkyně v prodlení s její úhradou, úročena sazbou 14,05 % ročně a následně byla takto stanovená částka ve výši 200,87 Kč správně zaokrouhlena na částku 201 Kč.

III. Žaloba

7. Žalobkyně v podané žalobě rovněž zrekapitulovala dosavadní průběh řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, jakož i řízení o registraci žalobkyně jako plátce daně z přidané hodnoty, která tomuto řízení předcházela, a dále uplatnila následující námítky.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil při výpočtu úroku z prodlení z části daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 částky připsané na osobní daňový účet žalobkyně v celkové výši 68 253 Kč (1 611 Kč, 62 255 Kč, 1 439 Kč, 2 948 Kč) a nadměrné odpočty daně ve výši 24 442 Kč a 4 038 Kč, tedy celkem částku 96 733 Kč. Protože stanovená daň činila 270 671 Kč, byla po zohlednění částky 96 733 Kč stanovena žalovaným výše nedoplatku na dani na částku 173 948 Kč, která byla následně úročena. Žalobkyně je však přesvědčena, že správce daně I. stupně měl při stanovení výše nedoplatku na dani rovněž zohlednit přeplatky, které žalobkyni vznikly z titulu úroků z vratitelných přeplatků daně ve výši 24 422 Kč z přidané hodnoty za měsíc květen 2014 a ve výši 4 038 Kč za měsíc červenec 2014, které správce daně I. stupně vrátil žalobkyni na její osobní daňový účet až dne 9. 2. 2017.
9. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný v napadeném rozhodnutí chybně, a tudíž nezákonně stanovil výši nedoplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017-23 je rozhodnutí o úroku z vratitelného přeplatku rozhodnutím deklaratorním, nárok na tento

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

úrok nárok vzniká přímo ze zákona samotným prodlením orgánů daňové správy. Žalobkyni byly přeplatky z nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2014 a červenec 2014 ve výši 24 422 Kč a 4 038 Kč vráceny až po lhůtě pro jejich vrácení, která počala běžet dne 26. 7. 2014 a dne 25. 9. 2014, a úroky z těchto přeplatků tak ke dni 4. 2. 2015 činily po zaokrouhlení dle pravidel stanovených v daňovém řádu 1 824 Kč a 207 Kč, celkem tedy 2 031 Kč. Tuto částku měli správci daně rovněž zohlednit jako přeplatek na dani, který žalobkyni vznikl ze zákona z důvodu včasného nevrácení nadměrného odpočtu daně přidané hodnoty za zdaňovací období květen a červenec 2014. Výše nedoplatku žalobkyně na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 tak měla správně činit pouze 171 917 Kč, a i v případě, že by byla žalobkyně skutečně v prodlení s placením této části daně po dobu tří dnů, představovala by částka úroku z prodlení pouze 199 Kč a takový úrok by podle daňového řádu vůbec neměl být žalobkyni předepsán.

10. Dále žalobkyně uvedla, že pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že úrok z vratitelného přeplatku ve výši 13 427 Kč byl žalobkyni přiznán až dne 19. 6. 2017, a proto jej nebylo možno zohlednit při výpočtu úroku z prodlení stanoveného prvostupňovým rozhodnutím, které bylo vydáno až po třech měsících od přiznání tohoto úroku z vratitelného přeplatku, tak své tvrzení žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem neodůvodnil. V tomto rozsahu považuje žalobkyně toto tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
11. Dále žalobkyně uvedla, že z příslušných ustanovení daňového řádu stanovujících pravidla pro počítání lhůt dopadajících na věc žalobkyně (§ 33 odst. 2 a § 252 odst. 2) vyplývá, že je lze interpretovat dvěma rovnocennými způsoby a lze tak dovodit, že žalobkyně byla v prodlení s placením příslušné části daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 pouze jeden den a nikoliv tři, jak dovodil žalovaný. I kdyby tedy částka opožděně zaplacené daně skutečně činila 173 948 Kč, měl žalovaný stanovit úrok z prodlení z této částky pouze za jeden den, tedy ve výši 67 Kč a takový úrok by podle daňového řádu opět vůbec neměl být žalobkyni předepsán.
12. V závěru podané žaloby žalobkyně namítla, že řízení o odvolání žalobkyně neprobíhalo v souladu se zásadou spravedlivého procesu ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod, protože bylo zatíženo nedůvodnými průtahy, v důsledku čehož prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci až dne 10. 3. 2019, čili za více jak 16 měsíců od podání odvolání, přestože se jednalo o věc jednoduchou.

IV. Vyjádření žalovaného a replika a další vyjádření žalobkyně

13. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V úvodu svého vyjádření žalovaný znovu zopakoval průběh řízení, v němž bylo vydáno napadané rozhodnutí, jakož i řízení o registraci žalobkyně jako plátce daně z přidané hodnoty, která tomuto řízení předcházela, a dále jednotlivým námitkám žalobkyně uvedl následující.
14. K námitce žalobkyně, že žalovaný nesprávně nezohlednil i další vratitelné přeplatky, žalovaný uvedl, že osobní daňový účet žalobkyně vykazoval ke dni splatnosti daně z přidané hodnoty za prosinec 2014, jež byla splatná 26. 1. 2015, přeplatek ve výši 68 253 Kč (vzniklý z důvodu, že žalobkyně platila daň z přidané hodnoty, ač nebyla jejím plátcem), a přeplatky nadměrných odpočtů daně z přidané hodnoty za květen 2014 ve výši 24 442 Kč a za červenec 2014 ve výši 4 038 Kč a nedoplatek na dani z přidané hodnoty za prosinec 2014 ve výši 270 681 Kč. Žádné další přeplatky nebyly do uhrazení celkové částky daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014, k němuž došlo 4. 2. 2015, na osobním daňovém účtu žalobkyně evidovány nebyly. Pro to, aby bylo možno úrok z vratitelného přeplatku

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

zohlednit oproti nedoplatku na dani, nepostačí tvrzení vzniku nároku na něj, jak se domnívá žalobkyně, ale je třeba, aby tento byl daňovému subjektu přiznán a současně předepsán na jeho osobní daňový účet v podobě přeplatku nejpozději v okamžiku, k němuž je úrok z prodlení předepisován (za předpokladu, že celý nedoplatek ještě nebyl uhrazen), nebo nejpozději do doby, kdy byl nedoplatek uhrazen. Jinak řečeno, nedoplatek a přeplatek musí na daňovém účtu ke stejnému období existovat současně. Teprve v takovém případě je možno o tento daňový přeplatek ponížít současně evidovaný daňový nedoplatek. Z tohoto důvodu nemohly být v daném případě žalovaným zohledněny přeplatky ve výši 1 824 Kč a ve výši 4 038 Kč z titulu úroku z vratitelného přeplatku, na něž žalobkyni vznikl nárok, neboť jí byly opožděně vráceny nadměrný odpočet za zdaňovací období květen 2014 ve výši 24 422 Kč a nadměrný odpočet za zdaňovací období červenec 2014 ve výši 4 038 Kč. Ke dni 4. 2. 2015 tak výše nedoplatku žalobkyně na dani činila 173 948 Kč.

15. Dále žalovaný uvedl, že nepovažuje za důvodnou žalobní námitku týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť obecnou námitku žalobkyně, že nebyly zohledněny přeplatky na jejím osobním daňovém účtu, žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž obecně vypořádal uvedením přehledu přeplatků a nedoplatků, který byly na osobním daňovém účtu žalobkyně evidovány v době do úplného uhrazení nedoplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 a dále tím, že uvedl, že úrok z vratitelného přeplatku ve výši 13 427 Kč byl žalobkyni přiznán až dne 19. 6. 2017, kdy byl teprve evidován na osobním daňovém účtu žalobkyně jako přeplatek, správce daně I. stupně tudíž nemohl k tomuto přeplatku přihlídnout, a proto byl žalobkyni vrácen dne 23. 6. 2017 na účet. Jako disponibilní vratitelný přeplatek byl úrok z tohoto vratitelného přeplatku evidován na osobním daňovém účtu žalobkyně teprve v červnu 2017, avšak daň z přidané hodnoty za prosinec 2014 byla uhrazena při zohlednění nadměrných odpočtů přiznaných žalobkyni sice dne 9. 2. 2017, avšak s účinností k 25. 6. 2014 a 25. 8. 2014, poslední platbou dne 4. 2. 2015 (resp. platbami). Nedoplatek na dani z přidané hodnoty za prosinec 2014 a uvedený přeplatek z přiznaného vratitelného přeplatku tudíž neexistovaly na osobním daňovém účtu žalobkyně ke stejnému období, neboť přeplatek vznikl až poté, co byl nedoplatek zcela uhrazen.
16. Žalovaný dále uvedl, že se neztotožňuje s výkladem žalobkyně, že byl nesprávně stanoven počet dnů, kdy byla v prodlení s úhradou části daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014. Podle jeho názoru je možno příslušná ustanovení daňového řádu interpretovat pouze jedním způsobem a nelze dojít ke dvěma rovnocenným interpretacím, jako to učinila žalobkyně. Doba v délce tří dnů, za níž byla žalobkyni stanoven úrok z prodlení z částky 173 948 Kč, jakož i výše tohoto úroku tak byly stanoveny správně.
17. V závěru svého vyjádření žalovaný uvedl, že co se týče žalobkyní namítaných nedůvodných průtahů v řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, žalobkyně proti délce odvolacího řízení žádným způsobem nebrojila.
18. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou ze dne 18. 7. 2022, v níž vyjádřila nesouhlas s jeho závěry uvedenými ve vyjádření, přičemž závěry žalovaného vyvracela na základě obdobné argumentace, jakou již uplatnila v podané žalobě. Podáním ze dne 21. 7. 2022 navrhla žalobkyně provedení důkazu provedením výpisu ze svého bankovního účtu.

V. Ústní jednání

19. Městský soud rozhodoval ve věci podruhé, poté co bylo jeho rozhodnutí ze dne 21.7.2022, čj. 10 Af 23/2019-53 zrušeno Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 19.10.2022, čj. 6 Afs 171/2022-28.
20. Dne 14.12.2023 se ve věci konalo veřejné jednání, v rámci kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních. Soud provedl na návrh žalovaného důkaz Výpisem z účtu ČNB ze dne 4.2.2015. Zástupkyně žalobkyně vyjádřila nesouhlas s některými závěry Nejvyššího správního soudu, a považuje za nelogické, aby byl na jedné straně nevrácený daňový odpočet a na druhé straně z nedoplatku nabíhal úrok z prodlení. Není možné, aby okamžik vzniku přeplatku byl navázán na úkon správce daně, protože zaevidování vzniku přeplatku má charakter deklaratorního rozhodnutí a nikoliv konstitutivního. Dále zástupkyně žalobkyně, uvedla že z listiny o poukázání platby, která byla provedena k důkazu vyplývá, že částka 270681 Kč byla žalobkyní zaplacená skutečně 3.2.2015, což dokládá oprávněnost jejich námitek, že výpočet úroku je chybný, neboť správce daně při jeho výpočtu vycházel z data úhrady 4.2.2023, úrok tak tedy bude méně než 200 Kč a ten se nepředepisuje. Žalovaný k důkazu zdůraznil, že datum 3.2.2015 je datem odeslání platby ale k připsání na účet ČNB došlo až 4.2.2015, jak je uvedeno na výpisu.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Napadené rozhodnutí Městský soud přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
22. Soud při posouzení věci vycházel z následujících skutečností vyplývajících ze správního spisu.
23. Ve dnech 26. 2. 2014, 27. 3. 2014, 28. 4. 2014 a 27. 5. 2014 byly na osobní daňový účet žalobkyně správcem daně I. stupně postupně připsány platby na úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2014, únor 2014, březen 2014 a duben 2014 ve výši 2 948 Kč, 1 439 Kč, 62 255 Kč a 1 611 Kč, celkem tedy 68 253 Kč.
24. Dne 24. 6. 2014 podala žalobkyně přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2014, v němž vykazala nadměrný odpočet dně ve výši 24 442 Kč.
25. Dne 25. 8. 2014 podala žalobkyně přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2014, v němž vykazala nadměrný odpočet dně ve výši 4 038 Kč.
26. Ve dnech 29. 10. 2014, 26. 11. 2014 a 29. 12. 2014 byly na osobní daňový účet žalobkyně správcem daně I. stupně postupně připsány platby na úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2014, říjen 2014 a listopad 2014 ve výši 131 765 Kč, 4 930 Kč a 3 518 Kč.
27. Dne 3. 2. 2015 podala žalobkyně přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 na částku 270 681 Kč. Daň byla splatná dne 26. 1. 2015 a žalobkyně tuto daň uhradila dne 4. 2. 2015.
28. Rozhodnutím správce daně I. stupně ze dne 26. 1. 2017, č. j. 503234/17/2001-40511-109951 potvrzeným rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2018, č. j. 37550/18/5300-21441-704561 Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

byla žalobkyně z moci úřední registrována jako plátce daně z přidané hodnoty ode dne 1. 5. 2014.

29. Platebním výměrem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 955340/17/2001-52522-109122 založeným do spisu vyměřil správce daně I. stupně žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 ve výši 270 681 Kč, která byla splatná dne 26. 1. 2015.
30. Dne 9. 2. 2017 připsal správce daně I. stupně s účinností zpětně ke dni 25. 6. 2014 a ke dni 25. 8. 2014 na osobní daňový účet žalobkyně nadměrné daňové odpočty ve výši 24 442 Kč za zdaňovací období květen 2014 a ve výši 4 038 Kč za zdaňovací období červenec 2014.
31. Rozhodnutím ze dne 21. 6. 2017, č. j. 5084063/17/2001-52522-109122, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného č. j. 4892/18/5300-21441-704561, přiznal správce daně I. stupně žalobkyni úrok z vratitelných přeplatků daně v celkové výši 13 427 Kč, a to z důvodu pozdního vrácení nadměrných odpočtů daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2014, červenec 2014, říjen 2015 a listopad 2015 žalobkyni, neboť přeplatky za uvedená zdaňovací období byly žalobkyni vráceny až dne 9. 2. 2017 (za uvedená zdaňovací období roku 2014) a dne 10. 2. 2017 (za uvedená zdaňovací období roku 2015), ačkoliv jí je měl správce daně I. stupně vrátit nejpozději dne 25. 7. 2014, 24. 9. 2014, 28. 12. 2015 a 27. 1. 2016. Úrok z vratitelného přeplatku byl žalobkyni přiznán vždy ode dne následujícího po uplynutí lhůty pro vrácení přeplatku až do dne jeho vrácení. Za zdaňovací období květen 2014 tak byl žalobkyni přiznán úrok z částky 24 442 Kč ode dne 26. 7. 2014 do dne 9. 2. 2017 a za zdaňovací období červenec 2014 z částky 4 038 Kč ode dne 25. 9. 2014 do dne 9. 2. 2017.
32. Dne 19. 6. 2017 byl žalobkyni úrok z vratitelných přeplatků v celkové výši 13 427 Kč správcem daně I. stupně připsán na osobní daňový účet žalobkyně a dne 23. 6. 2017 byl správcem daně I. stupně vyplacen žalobkyni převodem na běžný účet.
33. Dne 25. 9. 2017 vydal správce daně I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobkyni vyměřil úrok z prodlení ve výši 201 Kč z opožděně uhrazené části daně z přidané hodnoty ve výši 173 948 Kč za zdaňovací období prosinec 2014, neboť tato částka byla žalobkyní uhrazena až dne 4. 2. 2015, avšak daň byla splatná dne 26. 1. 2015 a žalobkyni tak vznikla povinnost uhradit úrok z prodlení z této částky ve výši 14,05 % ročně za celkem tři dny prodlení. Úrok z prodlení byl na osobní daňový účet žalobkyně předepsán ke dni 31. 1. 2017.
34. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 31. 10. 2017 odvolání, v němž namítala, že prvostupňové rozhodnutí je neurčité, neboť v jeho výroku není uvedeno, kolik obsahuje stran, a nezákonné, neboť nezohledňuje přeplatky na osobním daňovém účtu žalobkyně (např. na dani z přidané hodnoty a navrácený úrok z neoprávněného jednání správce daně) a výpočet výše úroku a jeho zaokrouhlení je chybné. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozklad žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
35. Pro projednávaný případ je rozhodné znění zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, účinné do 31. prosince 2020. Pokud nebude uvedeno jinak, odkazuje soud právě na toto znění.
36. Podle § 33 odst. 2 daňového řádu lhůta stanovená podle dní počíná běžet dnem, který následuje po dni, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty.
37. Podle § 252 daňového řádu *daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti* (odst. 1). *Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.*

bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí (odst. 2). Správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu (odst. 6).

38. Podle § 253 odst. 1 daňového řádu se úrok z prodlení nepředepíše a daňovému subjektu nevzniká povinnost jej uhradit, nepřesáhne-li v úhrnu u jednoho druhu daně u jednoho správce daně za jedno zdaňovací období nebo za jeden kalendářní rok u jednorázových daní částku 200 Kč.
39. Podle § 154 odst. 1 daňového řádu je přeplatkem částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Osobní daňový účet se přitom vede pro jednotlivé daňové subjekty odděleně za každý druh daně. S ohledem na přehlednost evidence daní může být daný druh daně rozčleněn na několik částí, o nichž se vedou samostatně osobní daňové účty (§ 149 odst. 2 daňového řádu).
40. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že správce daně I. stupně měl při stanovení výše nedoplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 od části DPH za prosinec 2014, s jejíž úhradou byla žalobkyně v prodlení, odečíst úrok z vratitelného přeplatku (z nadměrných odpočtů DPH za zdaňovací období květen a červenec 2014), na který žalobkyni vznikal nárok (též) v době, kdy byla v prodlení. Tato žalobní námitka byla beze zbytku posouzena Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19.10.2022, čj. 6 Afs 171/2022-28, jehož názorem je městský soud dle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán, a proto jeho argumentaci přebírá.
41. „Ze spisu nevyplývá, že by správce daně rozčlenil evidenci DPH žalobkyně na několik částí. Lze proto vycházet z toho, že žalobkyně měla pro DPH vedený pouze jeden daňový účet. Pokud by se na tomto účtu vyskytl úrok z vratitelného přeplatku (nadměrného odpočtu DPH) v době, kdy byla žalobkyně v prodlení s úhradou části DPH za prosinec 2014, která tento úrok převyšovala (což není sporné), nemohl by se z něj stát přeplatek. Úrok z vratitelného přeplatku by se zaevidoval jako vratka (snížení příjmu veřejného rozpočtu, § 2 odst. 1 daňového řádu) na kreditní stranu osobního daňového účtu, kterou by však stále převyšovala strana debetní (neuhrazená DPH). Žalobkyně by tudíž na osobním daňovém účtu k DPH nadále neměla žádný přeplatek, pouze by se snížil evidovaný nedoplatek DPH za prosinec 2014.“
42. Přeplatek vzniká teprve ve chvíli, kdy je na konkrétním osobním daňovém účtu kladný rozdíl mezi částkami na kreditní a debetní straně. V takové chvíli lze přeplatek použít na úhradu nedoplatků téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu či nedoplatku u jiného správce daně (§ 154 odst. 2 a 4 daňového řádu; jako tomu bylo v případech řešených rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. října 2009 č. j. 8 Afs 1/2009-109 či ze dne 15. ledna 2021 č. j. 5 Afs 292/2019-30), popřípadě na žádost daňového subjektu též na úhradu nedoplatku jiného daňového subjektu (§ 155 odst. 1 daňového řádu).“
43. Jestliže žalobkyně požadovala „započtení“ vratky (úroku z vratitelného přeplatku) existující na kreditní straně osobního daňového účtu na nedoplatek evidovaný na debetní straně osobního daňového účtu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že úrok z nadměrného odpočtu nebylo možné v době, kdy byla žalobkyně v prodlení s úhradou DPH za prosinec 2014, vůbec použít k úhradě tohoto daňového nedoplatku, protože úrok z vratitelného přeplatku ještě nebyl předepsán a evidován na osobním daňovém účtu.

44. Podle § 155 odst. 5 daňového řádu platí, že poukáže-li správce daně vratitelný přeplatek (v tomto případě nadměrný odpočet DPH) po stanovené lhůtě (k tomu srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. září 2013 č. j. 7 Aps 3/2013-32, *Kordárna*), *náleží daňovému subjektu úrok z vratitelného přeplatku, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Tento úrok daňovému subjektu náleží ode dne následujícího po dni, ve kterém uplynula stanovená lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku, do dne jeho poukázání daňovému subjektu. Úrok se nepřizná, nepřesahuje-li 100 Kč.*
45. Nárok na úrok z vratitelného přeplatku sice daňovému subjektu vyplývá přímo ze zákona, jeho existence a výše je však často předmětem sporu, a proto je správce daně povinen vydat o něm (deklaratorní) rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2017 č. j. 2 Afs 15/2017-23, č. 3565/2017 Sb. NSS). O výši úroku rozhodne správce daně bezodkladně po vrácení vratitelného přeplatku (§ 155 odst. 5 věta čtvrtá daňového řádu) a předepíše jej na osobní daňový účet daňového subjektu ve lhůtě 15 dnů od účinnosti rozhodnutí o přiznání úroku (§ 254 odst. 3 daňového řádu, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. prosince 2017 č. j. 9 Afs 286/2017-26, č. 3676/2018 Sb. NSS).
46. Nejvyšší správní soud na základě uvedeného konstatoval, že *úrok z vratitelného přeplatku vzniká jako pohledávka daňového subjektu vůči státu a předepisuje se na osobní daňový účet v zákonem stanovené lhůtě až po vrácení vratitelného přeplatku (v tomto případě nadměrného odpočtu DPH), kdy je také určena jeho definitivní výše. Teprve v tomto okamžiku jej lze použít pro úhradu nedoplatku na dani. V projednávaném případě byly žalobkyni nadměrné odpočty za květen a červenec 2014 vráceny dne 9. února 2017 a úrok z vratitelného přeplatku předepsán na její osobní daňový účet dne 19. června 2017 (jak shodně uvádějí účastníci řízení i městský soud), tedy dva roky po skončení jejího prodlení s úhradou DPH za prosinec 2014. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelem, že úrok z vratitelného přeplatku nemohl mít žádný vliv na výši neuhrazené daně (a tím pádem ani na výši úroku z prodlení).*
47. V tomto směru považoval Nejvyšší správní soud za irelevantní, že byl úrok z vratitelného přeplatku předepsán na osobní daňový účet žalobkyně ještě před vydáním platebního výměru na úrok z prodlení, jelikož platební výměr na úrok z prodlení je (pouze) deklaratorní, jeho funkcí je vyrozumět daňový subjekt o již existujícím úroku z prodlení (a často též předepsaném, srov. § 252 odst. 3 daňového řádu a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. dubna 2019 č. j. 45 Af 30/2016-52, č. 3899/2019 Sb. NSS). Úrok z prodlení je proto třeba počítat na základě skutečností, které zde byly v době, kdy byl daňový subjekt v prodlení. A jak již bylo uvedeno, v této době nebyl na osobním daňovém účtu žalobkyně úrok z vratitelného přeplatku evidován.
48. Žalobní námitku, podle které správce daně a žalovaný nesprávně posoudili otázku, zda měl správce daně od části DPH za prosinec 2014, s jejíž úhradou byla žalobkyně v prodlení, odečíst úrok z vratitelného přeplatku, na který žalobkyni v době prodlení vznikal nárok, avšak nebylo o něm ještě rozhodnuto ani nebyl předepsán na její osobní daňový účet, neshledal soud důvodnou.
49. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí je v části, v níž žalovaný tvrdí, že úrok z vratitelného přeplatku ve výši 13 427 Kč byl žalobkyni přiznán až dne 19. 6. 2017, a proto jej nebylo možno zohlednit při výpočtu úroku z prodlení stanoveného prvostupňovým rozhodnutím nepřezkoumatelné, neboť žalovaný toto své tvrzení nijak neodůvodnil.

50. Nepřezkoumatelné je rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). Pokud soud by dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí takovou vadou skutečně trpí, byl by povinen jej v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení zrušit z úřední povinnosti.
51. Požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí však neznamená, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
52. Soud především konstatuje, že žádnou z výše uvedených vad, které by mohly způsobovat nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí ani napadeného rozhodnutí, a k nimž by byl povinen přihlížet z moci úřední, neshledal.
53. Žalobkyně v podaném odvolání pouze v obecné rovině namítala, že je prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, neboť nezohlednilo přeplatky na osobním daňovém účtu žalobkyně (např. na dani z přidané hodnoty a navracený úrok z neoprávněného jednání správce daně).
54. Žalovaný se touto námitkou žalobkyně zabýval v bodech 28 a 29 napadeného rozhodnutí. Nejprve v bodě 28 podrobně popsal, jaké částky byly na úhradu daně z připadané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 správcem daně I. stupně započteny a následně v bodě 29 uvedl, že *„z osobního daňového účtu odvolatele bylo zjištěno, že mu ke dni 19. 6. 2017 byl přiznán a ve prospěch osobního daňového účtu-druh příjmů 470 - předepsán úrok z vratitelného přeplatku ve výši 13 427 Kč. K tomuto přeplatku však nebylo možno přihlídnout, neboť úrok z prodlení by odvolateli sdělen ve stavu ke dni 31. 1. 2017, avšak úrok z vratitelného přeplatku mu byl přiznán až ke dni 19. 6. 2017 a ke dni 23. 6. 2017 byl vyplacen na účet odvolatele.“*
55. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný v napadeném rozhodnutí v rámci vypořádání odvolací námitky žalobkyně týkající se nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí z důvodů nezohlednění přeplateků na osobním daňovém účtu žalobkyně vyložil, z jakého důvodu nebyly při stanovování úroku z prodlení z opožděně uhrazené části daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 zohledněny úroky z vratitelného přeplatku ve výši 13 427 Kč, které žalobkyně v podaném odvolání patrně zahrнула pod formulaci navracený úrok z neoprávněného jednání správce daně. Žalovaný dospěl k závěru, že započtení těchto úroků nebylo možné, neboť byly na osobní daňový účet žalobkyně připsány až dne 19. 6. 2017, tedy k pozdějšímu datu, než ke kterému byl prvostupňovým rozhodnutím žalobkyni stanoven úrok z prodlení z opožděně uhrazené části daně, neboť ten žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím předepsán ke dni 31. 1. 2017. Byť, jak soud vyložil výše v odůvodnění tohoto rozsudku, považuje tento závěr žalovaného za nesprávný, jedná se o závěr srozumitelný a je také z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, na základě jaké úvahy k němu žalovaný dospěl a proč tedy považoval tuto odvolací námitku žalobkyně za mylnou. V tomto ohledu rozhodně nelze považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
56. Tato žalobní námitka není důvodná.

57. Žalobkyně dále namítala, že z příslušných ustanovení daňového řádu, kterým jsou v daném případě § 33 odst. 2 a § 252 odst. 2, stanovujících pravidla pro počítání lhůt vyplývá, že je lze interpretovat dvěma rovnocennými způsoby a lze tak dovodit, že žalobkyně byla v prodlení s placením příslušné části daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 pouze jeden den a nikoliv tři, jak dovodil žalovaný. I kdyby tedy částka opožděně zaplacené daně skutečně činila 173 948 Kč, měl žalovaný podle žalobkyně stanovit úrok z prodlení z této částky pouze za jeden den, tedy ve výši 67 Kč a takový úrok by podle daňového řádu opět vůbec neměl být žalobkyni předepsán.
58. Podle názoru soudu příslušná ustanovení daňového řádu (§ 33 odst. 2 a § 252 odst. 2) upravující pravidla pro běh lhůt, která jsou rozhodná pro stanovení počátku běhu lhůty a pro stanovení délky doby, po kterou byla žalobkyně v prodlení s úhradou části daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014, žádnou možnost dvojí rovnocenné interpretace neposkytují.
59. Není sporu o tom, že žalobkyni vznikla povinnost zaplatit daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 v pondělí dne 26. 1. 2015. Právě tento den je tak podle § 33 odst. 2 daňového řádu dnem určujícím počátek běhu lhůty, od níž je nutno dobu, po kterou žalobkyně byla s úhradou části této daně v prodlení. Ustanovení § 252 odst. 2 daňového řádu totiž nespojuje počátek běhu doby, v níž je daňový subjekt v prodlení s úhradou daně, se dnem následujícím po splatnosti daně, jak se domnívá žalobkyně a na základě tohoto předpokladu pak následně dovozuje, že právě od tohoto dne by se měla tato doba počítat. Ustanovení § 252 odst. 2 daňového řádu jen a pouze stanovuje, že počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti daně vzniká daňovému subjektu povinnost hradit úrok z prodlení.
60. V případě žalobkyně je tak dnem určujícím počátek běhu doby prodlení v souladu s § 33 odst. 2 daňového řádu dne splatnosti daně za zdaňovací období prosinec 2014, tedy 26. 1. 2015. Počínaje dnem následujícím, jímž bylo úterý 27. 1. 2015, se žalobkyně ocitla s placením daně v prodlení a tuto daň, resp. její část, uhradila až ve středu dne 4. 2. 2015. Dny 28. 1. 2015 (středa), 29. 1. 2015 (čtvrtek), 30. 1. 2015 (pátek) a 2. 2. 2015 (pondělí) tak byly druhým, třetím, čtvrtým a pátým pracovním dnem po splatnosti daně. V souladu s § 252 odst. 2 daňového řádu pak žalobkyni od 2. 2. 2015 jakožto pátého pracovního dne až do dne 4. 2. 2015, kdy byla zbývající část daně uhrazena, vznikla povinnost uhradit úrok z prodlení z opožděně uhrazené části daně. Žalovaný tedy dobu od 2. 2. 2015 do 4. 2. 2015 v délce tří dnů, za kterou žalobkyni v důsledku opožděné platby daně vznikla povinnost uhradit úrok z prodlení, určil správně. V tomto ohledu tedy správce daně I. stupně ani žalovaný při stanovování výše úroku z prodlení z opožděně uhrazené části daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014 nepochybili.
61. Na výpisu ČNB ze dne 4.2.2015, který soud provedl v rámci nařízeného jednání dne 14.12.2023 jako důkaz je uvedeno „4.2.2015 Došlá úhrada“: Podle vysvětlivek jde o datum, kdy byla částka na účet zaúčtována datum uvedené níže 3.2.2015 je dle vysvětlivek datum „Odepsání“ z účtu žalobkyně. Pro posouzení data platby je nutné brát v úvahu, že za den platby daně je považován den, kdy je částka připsána na účet banky příslušného správce daně, tzn. finančního úřadu (§ 166 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). V praxi to vyžaduje od daňových subjektů obezřetnost v tom smyslu, že musí počítat s tím, že příkaz k úhradě se zaúčtuje až následující den. Z výpisu jednoznačně vyplývá, že dnem připsání na účet správce daně byl 4.2.2015, ačkoliv je z výpisu patrné, že

k odeslání platby došlo 3.2.2015, relevantním datem dle výše uvedeného ustanovení daňového řádu je však datum připsání na účet správce daně.

62. Tato žalobní námitka také není důvodná.
63. Jako poslední se soud zabýval námitkou, že řízení o odvolání žalobkyně neprobíhalo v souladu se zásadou spravedlivého procesu ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod, protože bylo zatíženo nedůvodnými průtahy.
64. Žalobkyně má nepochybně pravdu, že řízení o odvolání bylo žalovaným vedeno po velmi dlouhou dobu. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání dne 31. 10. 2017 a napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno dne 27. 2. 2019, tedy přibližně po 16 měsících. Nejedná se jistě o obvyklou délku odvolacího řízení a v daném případě také byly téměř jistě překročeny lhůty stanovené v pokynu Ministerstva financí č. D-348, o stanovení lhůt při správě daní, který stanovuje i pro žalovaného délku lhůt, které by neměl při svém rozhodování překračovat.
65. Ačkoli je bez jakýchkoliv pochyb žádoucí, aby správní orgány včetně orgánů daňové správy rozhodovaly bez zbytečného odkladu, případně ve stanovených lhůtách, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že ani případná neúměrná délka řízení před správním orgánem nemůže sama o sobě způsobit nezákonnost rozhodnutí, které je výsledkem tohoto řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 Afs 74/2016-46, bod 30 a další judikaturu zde citovanou). Skutečnost, že žalovaný vedl řízení o odvolání žalobkyně po dobu cca 16 měsíců, a že toto řízení bylo podle žalobkyně zatíženo nedůvodnými průtahy, tak nezákonnost napadeného rozhodnutí nepůsobuje.
66. Tato žalobní námitka rovněž není důvodná.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

67. Jelikož soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a nezjistil ani z moci úřední žádnou z vad řízení, pro kterou by bylo potřebné rozhodnutí žalovaného zrušit, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
68. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal jejich náhradu.
69. Žalobce nebyl procesně úspěšný, náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, nicméně mu nevznikly žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úředních činností. Městský soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

1. Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení za níže uvedených podmínek. Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. v rozsahu otázek, které byly již vyřešeny předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v této věci, přípustná jen tehdy, pokud stěžovatel tvrdí, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V rozsahu, v němž není přípustná kasační stížnost, je přímo proti tomuto rozhodnutí přípustná ústavní stížnost (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19).

Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

2.

3.

Praha 14. prosince 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu